DOMSTOLENS KENDELSE (Fjerde Afdeling)
15. januar 1998 *

I sag C-403/95 P,

Dieter Obst, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Everberg (Belgien), ved advokat Lothar Mahlberg, Bonn, og med valgt adresse i Luxembourg hos Marianne Moritz, 25 A, rue de Schönfels, Bridel,

appellant,

angående appel af dom afsagt den 19. oktober 1995 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-562/93, Obst mod Kommissionen (Sml. Pers. II, s. 737), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af dommen,

den anden part i appelsagen:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Julian Currall, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af advokat Bertrand Wägenbaur, Hamburg, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, H. Ragnemalm, og dommerne J. L. Murray og K. M. Ioannou (refererende dommer),

* Processprog: tysk.

generaladvokat: M. B. Elmer
justitssekretær: R. Grass,

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 27. december 1995 har Dieter Obst i medfør af artikel 49 i EF-statutten for Domstolen og de tilsvarende bestemmelser i EKSF- og Euratom-statutten for Domstolen iværksat appel til prøvelse af dom afsagt den 19. oktober 1995 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i sag T-562/93, Obst mod Kommissionen (Sml. Pers. II, s. 737, herefter »den anfægtede dom«), i det omfang Kommissionen, efter ved dommen at være blevet tilpligtet at godtgøre appellanten den ikke-økonomiske skade, han havde lidt, blev frifundet dels for hans påstand om annullation af afgørelse nr. 45/93 af 18. februar 1993 fra Det Rådgivende Udvalg for Udnævnelser, hvorved appellanten blev underrettet om, at hans ansøgning ikke kunne tages i betragtning, og om annullation af Kommissionens afgørelse af 22. marts 1993, hvorved hans ansøgning blev afslået, dels for appellantens påstand om erstatning af det økonomiske tab, han hævdede at have lidt.

2 Følgende fremgår af den anfægtede doms præmis 1-11:

»1. Sagsøgeren, som er tjenestemand i lønklasse A4, er vicekontorchef ved den administrative enhed 'Retsforskrifter for vegetabilske produkter og for dyrs ernæring' i Generaldirektoratet for Landbrug (GD VI).

2. Den 18. december 1991 besluttede Kommissionen at oprette en ny administrativ enhed i GD VI, som skulle forestå de inspektioner og den kontrol, som er fore-

skrevet i Fællesskabets lovgivning vedrørende dyre- og plantesundhed. Den 30. juni 1992 offentliggjorde Kommissionen i overensstemmelse med artikel 29, stk. 1, litra a), i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter 'vedtægten') meddelelse om ledig stilling KOM/056/92 som chef for enheden 'Fytosanitær inspektion og kontrol', som Kommissionen påtænkte at besætte i lønklasse A3, A4 eller A5. Sagsøgeren ansøgte om den ledige stilling den 14. juli 1992.

3. Stillingsopslaget lød således:

'Chef for en enhed, som skal lede og koordinere arbejdet i enheden "Fytosanitær inspektion og kontrol" under Kontoret for Veterinær og Fytosanitær Inspektion og Kontrol.'

4. Ud over sagsøgeren var der fem andre ansøgere til stillingen, herunder G., som var tjenestemand i lønklasse A5 og var blevet ansat ved Kommissionen i juni 1990 i samme enhed som sagsøgeren, og som senere fik tildelt den omtvistede stilling.

5. Efter at have gennemgået ansøgningerne besluttede ansættelsesmyndigheden i første omgang ikke at besætte stillingen. Den offentliggjorde på ny stillingsopslaget den 7. januar 1993 med tilføjelsen 'genopslag' (herefter 'fornyet offentliggørelse'). Denne fornyede offentliggørelse var på alle punkter identisk med offentliggørelsen den 30. juni 1992.

6. Efter den fornyede offentliggørelse indgav sagsøgeren på ny ansøgning den 20. januar 1993. Efter den fornyede offentliggørelse indkom der endvidere en ansøgning fra en person, som ikke havde ansøgt om stillingen, efter at stillingsopslaget var blevet offentliggjort første gang.

7. Den 12. februar 1993 indgav sagsøgeren en klage i henhold til vedtægtens artikel 90 over 'det stiltiende afslag' på hans ansøgning af 14. juli 1992 under

henvisning til, at han på intet tidspunkt havde modtaget nogen afgørelse fra Kommissionen før den fornyede offentliggørelse.

8. Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 14. september 1993 anlagde sagsøgeren sag med påstand om annullation af 'den stiltiende afgørelse om afslag' på hans ansøgning, som var indgivet den 14. juli 1992. Ved kendelse af 20. maj 1994 afviste Retten sagen med den begrundelse, at den fornyede offentliggørelse ikke kunne anses for et stiltiende afslag på sagsøgerens ansøgning og derfor ikke var nogen bebyrdende afgørelse for sagsøgeren i vedtægtens artikel 90, stk. 2's forstand (sag T-510/93, Obst mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 461).

9. I mellemtiden havde sekretæren for Det Rådgivende Udvalg for Udnævnelser (herefter 'DRU') ved skrivelse af 26. februar 1993 underrettet sagsøgeren om den konklusion, der var indeholdt i udvalgets afgørelse nr. 45/93 af 18. februar 1993 (herefter 'DRU's afgørelse'), og hvorefter sagsøgerens ansøgning om den omtvistede stilling ikke kunne tages i betragtning. Efter at have gennemgået de syv ansøgninger, som var indkommet efter den fornyede offentliggørelse, samt afgørelsen fra DRU — som anbefalede, at G. fik stillingen — udnævnte ansættelsesmyndigheden G., som allerede havde indgivet ansøgning på foranledning af den første offentliggørelse. Ved skrivelse af 22. marts 1993 gav ansættelsesmyndigheden sagsøgeren meddelelse om dens afslag på hans ansøgning.

10. Den 6. april 1993 indgav sagsøgeren en klage i henhold til vedtægtens artikel 90 bl.a. over DRU's skrivelse af 26. februar 1993 og over den afgørelse, som var indeholdt i ansættelsesmyndighedens skrivelse af 22. marts 1993.

11. Den 6. august 1993 måtte sagsøgerens klage anses for stiltiende afvist.«

3 Dette er baggrunden for, at appellanten anlagde sag mod Kommissionen, hvori han, efter at have frafaldet nogle af sine oprindelige krav, nedlagde påstand om annullation af DRU's afgørelse og af den afgørelse fra Kommissionen, som han fik

meddelt ved skrivelse af 22. marts 1993. Appellanten nedlagde endvidere påstand om, at Kommissionen tilpligtedes at erstatte ham den økonomiske og ikke-økonomiske skade, som han hævdede at have lidt.

Den anfægtede dom

4 Ved den anfægtede doms præmis 24 afviste Retten appellantens påstand om annullation af DRU's afgørelse med den begrundelse, at udvalgets forhandlinger alene havde karakter af en forberedende retsakt, som ikke i sig selv var egnet til at berøre appellantens vedtægtsmæssige stilling og derfor ikke kunne være bebyrdende for ham.

5 Appellanten støttede i det væsentlige sin påstand om annullation af Kommissionens afslag af 22. marts 1993 på hans ansøgning på seks anbringender, nemlig at der var begået procedurefejl, sket en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 45, begået magt- eller procedurefordrejning, samt sket en tilsidesættelse af omsorgspligten og ligebehandlingsprincippet og endelig en tilsidesættelse af pligten til at begrunde afgørelsen af 22. marts 1993.

6 Retten forkastede appellantens anbringender om annullation. Vedrørende appellantens anbringende om tilsidesættelsen af begrundelsespligten konstaterede Retten dog i præmis 78, at Kommissionens skrivelse af 22. marts 1993, hvorved appellanten blev underrettet om afslaget på hans ansøgning, ikke indeholdt nogen begrundelse for afslaget, og at appellanten ikke havde modtaget nogen begrundet afgørelse vedrørende afslaget på hans ansøgning, før han anlagde sag ved Retten, hvorpå Retten i præmis 79 udtalte, at appellanten ikke kunne antages at være tilstrækkelig bekendt med de forhold, hvorunder han fik afslag på sin ansøgning, og at det blotte kendskab til det forberedende arbejde forud for oprettelsen af den nye enhed ikke i sig selv kunne give appellanten tilstrækkeligt præcise oplysninger om de grunde, som konkret havde foranlediget ansættelsesmyndigheden til at afslå hans ansøgning.

7 Retten fastslog dog herefter i den anfægtede doms præmis 81, at appellanten med søgsmålet i det væsentlige krævede erstatning af det tab, som han hævdede at have lidt på grund af afslaget på sin ansøgning. I den forbindelse fandt Retten, at det ville være en uforholdsmæssig sanktion at annullere afslaget på appellantens ansøgning, og at tildelingen af en godtgørelse var den form for genopretning, som var bedst i overensstemmelse med såvel appellantens som tjenestens interesser.

8 Retten frifandt endvidere dels i præmis 84 Kommissionen for appellantens påstand om konstatering af, at afslaget på appellantens ansøgning var retsstridigt, dels i præmis 87 Kommissionen for påstanden om erstatning af det økonomiske tab, appellanten hævdede at have lidt.

9 Hvad angår spørgsmålet om den ikke-økonomiske skade fastslog Retten i præmis 90, efter at have henvist til sin udtalelse i dommens præmis 79 om, at ansættelsesmyndigheden ikke havde begrundet sin afgørelse, at det er en tjenestefejl, når der overhovedet ikke gives nogen begrundelse for en afgørelse, og at en sådan fejl medfører ret til godtgørelse af den ikke-økonomiske skade, som sagsøgeren har lidt.

10 Hvad angår vurderingen af det lidte tab fandt Retten i præmis 91, at appellanten var blevet tvunget til at anlægge sag for få kendskab til begrundelsen for afslaget på hans ansøgning. Retten fandt herefter ud fra en billighedsbetragtning, at tilkendelsen af et beløb på 2 000 ECU udgjorde en passende godtgørelse for appellanten.

Parternes påstande og anbringender

11 Appellanten har nedlagt følgende påstande:

»— Den anfægtede dom ophæves i det omfang, Kommissionen er blevet frifundet, og appellanten er blevet tilpligtet at betale sagens omkostninger.

— Kommissionens afgørelse, som blev meddelt appellanten ved skrivelse af 22. marts 1993, og hvorved hans ansøgning om den ovennævnte stilling blev afslået, annulleres.

— Det fastslås, at afslaget på appellantens ansøgning om den nævnte stilling var retsstridigt.

— Det fastslås, at Kommissionen er forpligtet til at erstatte appellanten ethvert økonomisk tab, som han lider fremover på grund af afslaget på ansøgningen.

— Appellanten tilkendes en passende godtgørelse ex aequo et bono for ikke-økonomisk skade, som fastsættes til et højere beløb end 2 000 ECU.

— Subsidiært hjemvises sagen til fornyet behandling, bevisoptagelse og afgørelse ved Retten i Første Instans.

— Kommissionen tilpligtes at betale samtlige sagens omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med den forudgående administrative procedure og appelsagen.

— Mere subsidiært udsættes afgørelsen om sagens omkostninger.«

12 I appelskriftet har appellanten anført dels, at han ikke anfægter Rettens dom i det omfang, Kommissionen blev frifundet for hans påstand om annullation af DRU's afgørelse, dels at han med appelsagen alene tilsigter en annullation af afslaget på hans anden ansøgning af 20. januar 1993.

13 Vedrørende sine anbringender under appelsagen præciserer appellanten desuden, at han fastholder alle de påstande og anbringender, som Retten har behandlet, og gør dem gældende til støtte for appellen. Hans anbringender under appelsagen vedrører følgende fire punkter:

a) frifindelsen for påstanden om annullation af Kommissionens afgørelse af 22. marts 1993, hvorved appellantens ansøgning blev afslået

b) retsstridigheden af afslaget på appellantens ansøgning om den omtvistede stilling

c) erstatning af appellantens økonomiske og ikke-økonomiske skade

d) sagens omkostninger.

14 Kommissionen har nedlagt påstand om, at det fastslås, at det er åbenbart, at appellen skal afvises eller forkastes.

Domstolens bemærkninger

15 Ifølge artikel 119 i Domstolens procesreglement kan Domstolen, når det er åbenbart, at appellen skal afvises eller forkastes, når som helst ved begrundet kendelse beslutte at afvise eller forkaste appellen uden at indlede den mundtlige forhandling.

16 Endvidere fremgår det af artikel 51, stk. 1, i EF-statutten for Domstolen, at appel er begrænset til retsspørgsmål og kun kan støttes på, at Retten savner kompetence, at der er begået rettergangsfejl, som krænker appellantens interesser, eller at Retten har overtrådt fællesskabsretten. Ifølge procesreglementets artikel 112, stk. 1, litra c), skal appelskriftet indeholde de retlige anbringender og argumenter, der påberåbes.

17 Det fremgår af de to sidstnævnte bestemmelser, at et appelskrift skal indeholde en præcis angivelse af de forhold i dommen, der kritiseres, og af de retlige argumenter, som gøres gældende til støtte for påstanden om dommens ophævelse.

18 Ifølge fast retspraksis er dette krav ikke opfyldt, når appellen blot gentager eller ordret gengiver de anbringender og argumenter, som allerede er blevet fremført for Retten, herunder de anbringender og argumenter, der var støttet på faktiske omstændigheder, som Retten udtrykkeligt har afvist at lægge til grund. En sådan appel har i realiteten kun til formål at opnå, at de i stævningen fremsatte påstande pådømmes endnu en gang, hvilket i henhold til artikel 49 i EF-statutten for Domstolen falder uden for dennes kompetence (jf. kendelse af 26.4.1993, sag C-244/92 P, Kupka-Floridi mod ØSU, Sml. I, s. 2041, præmis 10, af 7.3.1994, sag C-338/93 P, De Hoe mod Kommissionen, Sml. I, s. 819, præmis 19, af 26.9.1994, sag C-26/94 P, X mod Kommissionen, Sml. I, s. 4379, præmis 13, og af 17.10.1995, sag C-62/94 P, Turner mod Kommissionen, Sml. I, s. 3177, præmis 17).

19 De anbringender, som appellanten har påberåbt sig i nærværende sag, opfylder ikke disse krav.

Frifindelsen for påstanden om annullation af Kommissionens afgørelse af 22. marts 1993, hvorved appellantens ansøgning blev afslået

20 Vedrørende frifindelsen for påstanden om annullation af Kommissionens afgørelse af 22. marts 1993 anfører appellanten fire anbringender, som støttes på, at der er begået rettergangsfejl samt sket en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 45, af omsorgs- og loyalitetspligten og af lighedsprincippet.

Det første anbringende om rettergangsfejl

21 Dette anbringende består af to led.

22 I det første led anfører appellanten, at ansættelsesmyndigheden med den formulering, som den anvendte i skrivelsen af 22. marts 1993 (»ansættelsesmyndigheden har ikke kunnet tage Deres ansøgning om den ledige stilling til følge«), meddelte ham, at den af retlige eller andre grunde var forhindret i at tildele ham den omtvistede stilling. Appellanten kritiserer på dette punkt Retten for, at den ikke foretog en tilstrækkelig undersøgelse af de omstændigheder, som lå til grund for sagen, selv om appellanten udtrykkeligt havde tilbudt at føre bevis for sine påstande. Efter appellantens opfattelse fandtes der ikke reelt nogen hindring for at udnævne ham i stillingen, hvorfor afgørelsen af 22. marts 1993 er urigtig og fejlagtigt begrundet.

23 Vedrørende det anførte må det konstateres, at appellanten bestrider Rettens vurdering af de faktiske omstændigheder uden at præcisere, hvilke præmisser han sigter til i den anfægtede dom, hvorfor det første led af dette anbringende udelukkende har til formål at opnå en fornyet pådømmelse af stævningen. Dette led må derfor forkastes.

24 Med det andet led af anbringendet kritiserer appellanten den anfægtede doms præmis 36, hvorved Retten i medfør af procesreglementets artikel 48, stk. 2, afviste det led af anbringendet, som støttedes på, at der var sket en procedurefejl i DRU, og begrundede sin afvisning med, at appellanten først havde fremført anbringendet under den mundtlige forhandling.

25 I den forbindelse anfører appellanten, at det var fejlagtigt, når Retten antog, at dette led af anbringendet måtte afvises, da anbringendet ikke blev fremført under den mundtlige forhandling som angivet af Retten, men allerede i replikken. Ifølge appellanten var dette led af anbringendet berettiget, da ansættelsesmyndigheden havde handlet retsstridigt, idet den ikke havde gentaget kravet om en »specialuddannelse« i meddelelsen om den ledige stilling. Endelig havde DRU først dannet sig en opfattelse af, hvilket niveau den omtvistede stilling skulle placeres på, efter at have gennemgået ansøgningerne.

26 For så vidt som appellanten med det andet led af dette anbringende vil bestride Rettens konstatering af, at appellanten først havde gjort dette led af anbringendet gældende under den mundtlige forhandling, bemærkes, at alene Retten er kompetent til at afgøre, på hvilket tidspunkt et anbringende gøres gældende under sagen. Følgelig må dette led af anbringendet forkastes, uden at det er fornødent at behandle de øvrige argumenter, der herved er fremført.

27 Af det anførte følger, at det er åbenbart, at det første appelanbringende må afvises.

Det andet anbringende om tilsidesættelsen af vedtægtens artikel 45

28 Appellanten anfører, at Retten har tilsidesat vedtægtens artikel 45, som foreskriver, at der skal foretages en sammenligning af de tjenestemænd, der kan komme i betragtning til en forfremmelse, efter sammenligning af deres fortjenester og de afgivne udtalelser om dem.

29 Ifølge appellanten er det fejlagtigt, når Retten har antaget, at Kommissionen udøvede sit skøn retmæssigt, eftersom ansættelsesmyndigheden tog hensyn til forhold, som ikke var anført i stillingsopslaget. Efter appellantens opfattelse bekræftede Retten, at det var nødvendigt at have en »specialuddannelse« for at bestride stillingen, selv om stillingsopslaget ikke indeholdt denne betingelse, men denne blev krævet efterfølgende. Ifølge appellanten beroede ansættelsesmyndighedens afslag på hans ansøgning på et åbenbart urigtigt skøn, hvorfor Retten enten burde have undersøgt sagens akter mere indgående eller forkastet Kommissionens anbringender.

30 Herom bemærkes, at det fremgår af den anfægtede dom, navnlig af præmis 44-55, at Retten efter bl.a. at have gennemgået stillingsopslaget, Kommissionens afgørelse af 18. december 1991 om oprettelse af den nye enhed samt Kommissionens meddelelse af 5. juli 1991 om »foranstaltninger, som bør træffes omgående for at sikre, at det indre marked inden for veterinær- og plantesundhedssektoren kan fungere«, antog i præmis 50, at Kommissionen havde holdt sig inden for grænserne af sin skønsbeføjelse.

31 Efter i dommens præmis 51-54 at have foretaget en gennemgang af appellantens og G.'s kvalifikationer, DRU's mødereferat af 18. februar 1993, og dette udvalgs udtalelse, samt af appellantens erklæring om, at Kommissionen havde lagt meget lidt vægt på hans bedømmelsesrapport, fastslog Retten i præmis 55, at gennemgangen af sagens akter ikke havde givet grundlag for den antagelse, at vurderingen af ansøgernes fortjenester var behæftet med en faktisk eller retlig fejl.

32 Det skal tilføjes, at Retten i samme præmis fandt, at den var i besiddelse af tilstrækkelige oplysninger i sagen i kraft af de indgivne dokumenter, hvorfor den ikke anså det for nødvendigt som led i sagens tilrettelæggelse at anmode Kommissionen om at præcisere, hvilke af de betingelser og kvalifikationer, der krævedes efter stillingsopslaget, som appellanten ikke havde opfyldt, eller at afhøre vidner vedrørende appellantens kvalifikationer, således som denne havde foreslået.

33 Herefter er det åbenbart, at det andet anbringende skal forkastes.

Det tredje anbringende om tilsidesættelse af omsorgs- og loyalitetspligten

34 Appellantens fjerde anbringende er, at ansættelsesmyndigheden henset til de to foregående anbringender har begået en skønsfejl, da det ikke var i tjenestens interesse, at G. blev udnævnt i stillingen. Tværtimod burde ansættelsesmyndigheden som følge af omsorgspligten have udnævnt appellanten.

35 Herom bemærkes, at appellanten ikke angiver præcist, hvilke punkter han kritiserer i den anfægtede dom, eller hvilke retlige argumenter han fremfører til støtte for dette anbringende. Følgelig må anbringendet åbenbart afvises.

Det fjerde anbringende om tilsidesættelse af lighedsprincippet

36 Appellantens fjerde anbringende er, at Retten har forsømt at begrunde den anfægtede doms præmis 74.

37 Herom bemærkes, at appellanten under sagen gjorde gældende, at afgørelsen om udnævnelsen af G. var truffet i strid med ligebehandlingsprincippet, da Kommissionen ikke havde rejst krav om, at visse tjenestemænd, som var pålagt lignende opgaver, havde nogen specialuddannelse.

38 Retten besvarede dette anbringende med følgende bemærkninger i den anfægtede doms præmis 74:

»Som anført ovenfor i præmis 50 har Kommissionen holdt sig inden for grænserne af sin skønsbeføjelse, da den fandt, at stillingen som chef for enheden burde besættes med en tjenestemand, som dels havde en specialuddannelse, dels erfaring med den kontrol, der udføres på stedet inden for de pågældende sektorer. Selv om det antages, at Kommissionen burde have fastsat lignende kriterier for andre tjenestemænd, som er pålagt lignende opgaver, finder Retten derfor ikke, at appellanten med henvisning til ligebehandlingsprincippet til sin egen fordel kan påberåbe sig et eventuelt ulovligt forhold, der er begået til fordel for andre (jf. f.eks. Rettens dom af 14.5.1991, sag T-30/90, Zoder mod Parlamentet, Sml. II, s. 207, præmis 26). I øvrigt skal det fremhæves, at anbringendet ikke støttes af andre, selvstændige argumenter, og at det baseres på argumenter, der er blevet fremført som led i de foregående anbringender, som er blevet forkastet.«

39 Efter appellantens opfattelse burde Retten snarere have undersøgt, hvorfor Kommissionen ikke havde fundet det nødvendigt at besætte en tilsvarende stilling som leder af en enhed inden for veterinærområdet med en tjenestemand, som havde en faglig specialuddannelse. Ifølge appellanten burde Retten heraf have sluttet, at de konkrete omstændigheder i det pågældende tilfælde begrundede udnævnelsen i en sådan stilling; Retten burde derpå have fastslået, at den begrænsning, som efterfølgende blev indført ved betingelsen om en faglig specialuddannelse, for appellantens vedkommende medførte en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet og derfor var ulovlig.

40 Vedrørende dette punkt må det konstateres, at det omhandlede anbringende, som blot er en gentagelse af det anbringende, der blev gjort gældende for Retten, og hvorved appellanten bestrider den vurdering, Retten har anlagt af de faktiske omstændigheder, i virkelighed tilsigter at opnå en fornyet pådømmelse af stævningen, hvorfor det åbenbart må afvises.

Spørgsmålet, om afslaget på appellantens ansøgning til den omtvistede stilling var retsstridigt

41 Hvad angår påstanden om, at afslaget på appellantens ansøgning til den omtvistede stilling var retsstridigt, anfører denne, at nævnte del af påstanden udelukkende vedrører hans anden ansøgning. Appellanten anfører, at han har interesse i en konstatering af retsstridigheden, da han derved har mulighed for at opnå erstatning på et senere tidspunkt. Til støtte for at opretholde sin påstand på dette punkt henviser appellanten til de anbringender, som han har fremført til støtte for sin første påstand.

42 Vedrørende det anførte er det tilstrækkeligt at konstatere, at appelskriftet ikke angiver de anbringender og argumenter, som appellanten gør gældende til støtte for sin påstand, da den blotte henvisning til fremstillingen af de anbringender, som er gennemgået i det foregående, og som vedrører annullationen af Kommissionens afgørelse af 22. marts 1993, ikke opfylder kravet om en præcis angivelse af de punkter, som anfægtes i den dom, der påstås ophævet (jf. bl.a. dom af 29.5.1997, sag C-153/96 P, De Rijk mod Kommissionen, Sml. I, s. 2901, præmis 15). Følgelig må dette anbringende åbenbart afvises.

Erstatning af den økonomiske og ikke-økonomiske skade

43 Påstanden om erstatning af den økonomiske og ikke-økonomiske skade støttes på to selvstændige anbringender.

44 Hvad for det første angår anbringendet om den økonomiske skade kritiserer appellanten Retten for at have anlagt en urigtig fortolkning af hans påstande. Retten har nemlig fejlagtig antaget, at han med sin påstand rejste krav om erstatning, eftersom han blot nedlagde påstand om, at det skulle fastslås, at Kommissionen var forpligtet til at erstatte hele det økonomiske tab, som han kunne komme til at lide i fremtiden. Efter appellantens opfattelse må en sådan påstand fremmes til realitetsbehandling, da han har en lovlig interesse i at få fastslået ansættelsesmyndighedens fremtidige forpligtelse til at yde erstatning. Denne påstand var ifølge appellanten endvidere begrundet, fordi han ville være blevet udnævnt i den omtvistede stilling, hvis ikke man ulovligt havde afslået hans ansøgning.

45 I så henseende bemærkes, at Retten i den anfægtede doms præmis 86 og 87 udtalte følgende:

»86. Hvad angår det påståede økonomiske tab bemærkes, at det efter fast retspraksis er en forudsætning for, at Fællesskabet kan ifalde ansvar, at en række betingelser er opfyldt, nemlig at den adfærd, der bebrejdes institutionerne, er ulovlig, at der foreligger et tab, og at der er årsagsforbindelse mellem adfærden og det påberåbte tab (jf. f.eks. Rettens dom af 9.2.1994 i ovennævnte dom Latham mod Kommissionen, præmis 63).

87. I den foreliggende sag må det fastslås — uden at det er nødvendigt at tage stilling til, hvorvidt denne del af påstanden kan realitetsbehandles — at det er ubestridt, at sagsøgeren ikke indtil nu har lidt noget økonomisk tab, hvilket følger af, at den omtvistede stilling blev besat i lønklasse A4, hvilken er den samme lønklasse, som sagsøgeren på nuværende tidspunkt er indplaceret i. Det følger således af retspraksis, at sagsøgeren ikke kan påberåbe sig at have lidt noget økonomisk tab (jf. dom af 24.1.1991 i ovennævnte dom Latham mod Kommissionen, præmis 43).«

46 Det må herom konstateres, at Retten efter at have bemærket, at det bl.a. er en betingelse for, at Fællesskabet kan ifalde ansvar, at der er indtrådt et tab, med føje forkastede appellantens påstand uden at tage stilling til, om denne påstand kunne realitetspåkendes. Selv om det antages, at appellanten med sine påstande ved Retten ikke tilsigtede at få tilkendt erstatning, således som appellanten hævder, men derimod at få fastslået, at Fællesskabet var forpligtet til at betale erstatning, kan en sådan forpligtelse for Fællesskabet nemlig kun fastslås, såfremt der virkelig er indtrådt et tab, dvs. såfremt der foreligger et tab på tidspunktet for sagens anlæg. Da Retten i præmis 87 fastslog, at appellanten ikke indtil videre havde lidt noget økonomisk tab, måtte dennes anbringender på dette punkt forkastes.

47 Følgelig skal dette anbringende åbenbart forkastes.

48 Hvad for det andet angår anbringendet om den ikke-økonomiske skade, anfører appellanten, at denne er langt større end de 2 000 ECU, som Kommissionen er blevet tilpligtet at betale, da denne skade ikke blot beror på, at han ikke modtog nogen begrundelse for afslaget på at udnævne ham, men i det væsentlige beror på det retsstridige afslag på hans ansøgning, som var meget krænkende og sårende for ham.

49 Herom bemærkes, at dette anbringende støttes på, at ansættelsesmyndighedens afslag på appellantens ansøgning var retsstridigt.

50 Som det fremgår ovenfor, har Domstolen forkastet det under appelsagen fremførte anbringende om, at afslaget på appellantens ansøgning var ulovligt. Det nævnte anbringende skal derfor åbenbart forkastes.

51 Herefter må de samtlige anbringender, som appellanten har gjort gældende, åbenbart afvises eller forkastes i medfør af procesreglementets artikel 119.

Sagens omkostninger ved Retten

52 Endelig anfører appellanten, at Retten i betragtning af Kommissionens adfærd burde have tilpligtet denne at betale sagens omkostninger under sagen i første instans.

53 Herom er det tilstrækkeligt at bemærke, at hvis alle de øvrige anbringender, som gøres gældende under en appelsag til prøvelse af en af Retten afsagt dom, forkastes, skal også anbringendet om pålæggelse af sagens omkostninger afvises i medfør af artikel 51, stk. 2, i statutten for Domstolen (jf. dom af 14.9.1995, sag C-396/93 P, Henrichs mod Kommissionen, Sml. I, s. 2611, præmis 65 og 66).

54 Følgelig må appellen i det hele forkastes.

Sagens omkostninger

55 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, som ifølge artikel 118 finder tilsvarende anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger. Ifølge procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne dog selv deres egne omkostninger i tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte. Det fremgår imidlertid af procesreglementets artikel 122, stk. 2, at artikel 70 ikke finder anvendelse ved appel iværksat af institutionernes tjenestemænd eller øvrige ansatte. Da appellanten har tabt sagen, pålægges han at betale appelsagens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

1) Appellen forkastes.

2) Appellanten betaler appelsagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 15. januar 1998.

R. Grass — H. Ragnemalm

Justitssekretær — Formand for Fjerde Afdeling